Lucian SAVA
CAPITOLE

(In my memory)

Exact în momentul în care se aşteptase mai puţin primise lovitura aceea teribilă. Era spre sfârşitul capitolului întâi. Semnele acelea ciudate care i se perindaseră prin minte înainte să-şi amintească de el. Se plimba pe o alee, singur, lumina lunii cădea firesc pe lume. Atunci a realizat că după capitolul întâi urmează un al doilea. Cum începe şi cum se termină? Cunoştea refrenul acelei melodii care se auzea în apropiere. Mii de tineri dansau acolo, hipnotizaţi de beat-ul teribil. „And darkness falls into my eyes…“. Graba cu care se depărta de acel loc îl făcea să creadă că pământul nu se mişcă, el este melc şi, ca broasca ţestoasă, e în competiţie cu iepurele. În seara aia a găsit 50 000. Bancnota albastră care era biletul lui de îmbarcare spre Pepsida îl aştepta. Trecuseră mai mulţi pe lângă ea, dar numai când a ajuns el în acel loc dreptunghiul albastru prinse lumină. Aşteptă să vadă dacă n-o ia vântul. Muzica nu se mai auzea şi luna se ascunse după cortina dimineţii. Apoi a adormit, ca să viseze subiectul povestirii de faţă.
Avea o viaţă gâtuită, ca de clepsidră. Toate promisiunile pe care i le făcuseră la naştere ursitoarele au fost minciuni. Nimic nu s-a împlinit. Femeile veniseră moarte de bete să profeţească. Apoi a văzut televizorul. Imaginea era împărţită, pe verticală. Negru total în partea dreaptă. Printre pureci şi un bâzâit ca de alarmă imaginea unei femei care citea ştirile încerca să se contureze pe partea stângă a ecranului. Bizar era că scosese tot din priză. Televizorul nu era alimentat, firul electric rătăcea răsucit sub covor. Ştecherul, ca un cap de şarpe, îşi crăcăna electrozii ca o tipă picioarele într-un film deocheat. Aşa visă până-l trezi transpiraţia. „Together we're dancing all night long“. După faza cu televizorul a mers să-şi vadă prietenii. A rătăcit pe străzi. Se afla într-un oraş străin. Pe marginea şoselelor creşteau aluni şi scădeau bucurii. Alin s-a împiedicat într-o picătură de ploaie, a căzut şi sufletul i s-a murdărit cu mucuri de ţigară. Îi era teribil de sete. Îi ardea gâtul după o Pepsidă. Pe măsură ce păşea, întunericul înghiţea din ce în ce mai multă lumină. Tipa care tocmai trecuse pe lângă Alin arăta bine. Părea desprinsă de pe coperta unei reviste vechi de modă. Flutură tipului schilod de la poartă o legitimaţie şi intră-n club. Coborî cele zece trepte dintr-o răsuflare. Primul lucru pe care-l simţi fu aerul. Muzica la o intensitate maximă scuipată afară de boxe. Îşi răcori fruntea în cheia sol. Intrase-n lumea techno. Îşi încordă muşchii, se felicită pentru alegerea făcută şi începu să se mişte. În spatele lui, în faţa lui, în dreapta şi în stânga mii de tineri făceau la fel. Spoturi de lumină rotundă le însoţeau mişcarea. Erau acolo toate culorile. Într-un colţ, trei tipe îşi dădeau coate, râdeau cu gura până la urechi şi beau otravă. Alin le ochi printre două şuviţe de păr lăsate să crească pe frunte. Era înalt şi-i plăcea de ochii lui în copilărie. Femeile purtau cercuri fosforescente în jurul gâtului. Una avea părul lung, cealaltă scurt şi a treia deloc. Păreau că se ştiu de secole şi, ca să nu se plictisească, făceau schimb de nume între ele. Aşteptă să se termine melodia şi până să-nceapă următoarea ajunse lângă fete.

- Sunteți rude cu ursitoarele mele?, întrebă el şi ele râseră, căci nu auziseră nimic. Scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor o oglindă şi le fotografie. Una după alta, tipele rămaseră statui fără chip. Cea cu ochii albaştri se decoloră. Ailaltă, cu părul lung, opuse rezistență şi de aceea se răsfiră toată-n fuioare de fum când se descoperi fără trăsături. Din a treia mai era doar o lacrimă. Cum se poate una ca asta, să meargă televizorul de la sine, fără curent, fără ceva care să-i alimenteze circuitele? Arşița îi coborî până-n stomac. Avea nevoie de-o Pepsidă. Trebuia să se întoarcă acasă. Graba cu care se depărta de acel loc îl făcea să creadă că pământul nu se mişcă, el este melc şi, ca broasca țestoasă, e în competiție cu iepurele. Albastra de 50 000 îl aştepta. Biletul său de îmbarcare spre Pepsida, planeta pepsidelor. Să facă baie într-un râu în care curge numai Pepsidă, asta îşi dorea. Primise un mail de la prietenul. Îl avertiza să nu se atingă de albastră, că va ajunge în rai. La vreo două zile după, un amic comun i-a trimis un mesaj sec: prietenul său se curățase. Murise de plictiseală. Când s-a întors acasă a aprins trei lumânări. Şi-a prăjit trei ochiuri, a îndepărtat gălbenuşurile şi a mâncat albuşul. Pânza aceea ivorie, cu găurele maronii, fierbinte. Apoi aruncă televizorul pe geam şi primul capitol se-ncheie aşa, de la sine.

A fost trezit de cutremur. Muzica adâncurilor suna înfricoşător. Primul moment de conştiență i-a răsfirat în fața ochilor filmul păcatelor sale. De la ultimul la primul, rola de 8 mm se desfăcea cu repeziciune. Dialoguri, replici, cruste. Pierduse aşa o eternitate şi nu mai avea multe la dispoziție. Când războiul plăcilor tectonice se opri, găsi totul cu susul în jos. Fetele ieşiseră din poze. Albastra se răsucea de durere pe perete, prinsă-ntr-o pioneză. Fetele ieşiseră albe. Una câte una îi aduceau lui Alin tăieturi din ziare în care se vedeau articole ce relatau crimele din Clubul Culorilor. Localul fusese închis de polițişti, până la elucidarea celor întâmplate. Sute fuseseră duşi la Secție, pe culoarele instituției mirosea a Pepsidă. Drogul suprem, pe care nici o instanță nu putea să-l interzică. Pepsida e un gând. Visarea e declanşată de sunetele techno. Cercetătorii deplângeau starea în care risca omenirea să ajungă. Copiii se năşteau gata drogați.

Na, găseşte acul în carul cu fum! Inspectorul Winston ştia că inevitabilul avea să se producă mai devreme decât anticipaseră colegii săi. Clubul Culorilor era scenă iminentă a crimei. Cele trei tinere, fiicele astrologului Disc Plex, sunt primele victime ale Pepsidei. Drog uşor, de origine internă, Pepsida era un gând care se manifesta prin crearea unei stări halucinogene pe ritmurile muzicii techno. Efectul Pepsidei apărea între 18 şi 25 de ani. Nici mai devreme, nici mai târziu. Cercetătorii stăteau cu sufletul la gură, să prindă primul lot de tineri care au experimentat Pepsida şi care au trecut de vârsta de 25 de ani. În câteva luni urma un val şi psihologii se înarmaseră cu tone de optimism să-i preia şi să-i reintegreze pe drogați în societate. Disc Plex prezisese ravagiile Pepsidei, dar nu şi moartea fiicelor sale. Poate că văzuse ceva în oglinda astrelor, dar nu spusese nimănui. De teamă să nu fie el însuşi acuzat de crimă, îşi explică inspectorul Winston. Şi se gândi că va fi al naibii de greu să-i prindă pe ucigaşi. Ipoteza sinuciderii fusese exclusă din start: Pepsida dă viață în timpul vieții tinere şi efectele ei secundare se văd abia când corpul începe să îmbătrânească, după vârsta de 25 de ani. Goleşte

tot. Fură. Desenează pe fruntea omului semnul omega în bold. Primii de după Pepsidă vor fi internați la ospiciu.
Mai sunt şi excepţii. Singurii care intrau în lumea de Pepsidă şi ieşeau din ea fără vânătăi ale creierului erau DJ-i. Acei zei din spatele pupitrelor, care năşteau muzica. Aveau degetele enorm de lungi, subţiri. Ochi de pisică, nasul mic, buzele abia se vedeau. Se hrăneau cu paiul, căci în loc de gură se născuseră c-un orificiu. Cocoşaţi. Amprentele pielii erau canale perfect concentrice, pe zone de trup. Funcţie de zodia sub care vin pe lume, muzica pe care o nasc din corpul lor e mai agresivă, progressiv, mai soft, pop-house, fără riduri, techno curat, şi tot aşa, cum mai ieşea la iveală un DJ, cum se puteau auzi noi subgenuri, substiluri de muzică electronică. Era pregătit terenul pentru venirea pe lume a omului-muzică, îmbinare perfectă între uman şi music-box. Inspectorul îi ştia pe DJ inofensivi, crescuţi în case speciale, ridicate la marginea oraşelor. DJ-ii erau percepuţi ca un tip aparte de persoane cu handicap. Oameni născuţi fără gură, înghesuiţi în ei, cu mâini şi degete lungi, o piele ciudată. Un DJ nu-i în stare nici măcar să fută ca lumea, darămite să ucidă, ştia Winston de la spioanele sale, Blondele Afvare. Rămâneau, aşadar, Pepsidoizii. Care sunt mii.
E uimitor cum prinde viaţă viaţa. Din nimic. Când se întâlneşte totul cu imaginea sa răsturnată lumea începe să dispară. Atunci se moare. Itemii sunt reiteraţi de inspectorul Winston, care trebuie să hotărască dacă dispariţia a fost una filosofică sau modificată. Adică dacă s-a murit natural sau la mijloc stă o crimă. O statuie albă, fără chip, o pată neagră pe unul din cele trei scaune şi o lacrimă sunt singurele indicii pe care oamenii legii le au la dispoziţie pentru ca să dezlege misterul. Din mărturii, Winston auzise că Disc a intrat val-vârtej în Clubul Culorilor, a oprit muzica c-un semn, c-un altul şi-a deschis calea către masa unde se distrau cu câteva minute în urmă fiicele sale şi a zis:
- Aici erau. Acum nu mai sunt. E treaba Secţiei şi a inspectorului de-acum.
Şi a plecat. Au venit în urma sa poliţiştii-dulăi cu nări uriaşe. Locul era plin de droguri ordinare, folosite de cei cu vârste respinse de 18-25 de ani. Prilej de-ai duce pe toţi la Secţie. Dar pe toţi!, ordonase Winston. Alin plecase fără să vadă că-n urma sa a fost razie mare. Când astrologul Disc Plex i-o luă înainte pe aleea întunecată, tânărul era absorbit de imaginea albastrei. Nu sesizase tremuratul oglinzii din buzunarul de la spate. Acum, trecuse şi cutremurul, iar fetele îi arătau tăieturile din ziare. Hârtia de jurnal arăta ca nouă, de parcă nici n-ar fi ieşit din tipografie încă, şi nici pe piaţă, la chioşcuri. De asta îi trecuse prin minte lui Alin ideea că fetele mistifică totul, e o invenţie de-a lor, la fel au făcut şi la naşterea sa, au minţit, proastele naibii. Gândea poticnit, ca un calculator fără memorie, uituc. Avea 23 de ani şi deja se simţea îmbătrânit. Luă un pix de pe masă şi scrise: Le-am ucis pe târfe. Pe toate trei deodată. Când puse punct, hârtia sensibilă deja trimisese imaginea răsturnată a frazei unei surate de-ale sale, de pe biroul de lucru al inspectorului. Cuvântul ucis îi atrase atenţia lui Winston şi-n momentul în care se transmisese şi ultimul punct, inspectorul dărâma uşa de la apartamentul lui Alin. Cu două mâini ţinea pistolul şi cu cealaltă îşi ridică pălăria clasică, în semn de salut. Alin era tolănit pe un fotoliu şi urmărea un film sexy pe computer. Trei tipe şi-o trăgeau una alteia şi, ca să nu se plictisească, îşi schimbau între ele numele. Alin răspunse la salut, îşi

îmbrăcă pardesiul şi se simţi liber. Arşiţa îi ajunsese până-n vintre. Ardea după o Pepsidă.
(Cronc)

Primăvara călcă peste oraş cu paşi repezi, pe nepusă masă. Graba cu care florile se iţeau printre frunzele dolofane era semn că anul va fi scurt. Alin privea printre zăbrele cum o albină a născut o altă albină. Ceruse din alea rotunzi, că-n celulele cu gratii pătrate era mai umed şi lui nu-i plăcea. Comandantul închisorii îi acceptase ca pe un dat cererea. Alin ar fi vrut să-l înţepe pe el primul albina nou-născută, dar ştia că nu va putea să-i păstreze acul. Gardianul era vigilent. Avea o căutătură în profunzime şi l-a taxat când l-a prins cu gânduri murdare în celulă. L-a ameninţat că-i aduce un hoţ de mătănii cu care să împartă patul scund dacă infracţiunea se repetă. Şi de atunci şi-a propus să fie prevăzător. Avea o jumătate de an plină de când a intrat în închisoare.
- E închis' oare uşa aia?, a întrebat judecătorul pe un martor, de teamă să nu
răcească din pricina curentului.
Avocatul acuzării a ştiut atunci ce să ceară. L-au condamnat, în fapt, pentru uciderea a trei năluci. I-au dat ani fără număr, cât să aibă timp destul să se căiască. Alin n-avea de gând să vadă multe zăpezi prin zăbrele, dar asta era o altă poveste, spună nimănui încă. Învăţase deja să scoată gândurile din cuvinte şi să le trimită pe-afară, la plimbare. Carcera era, astfel, mai de-ndurat.
- De ce le-ai ucis?, l-au întrebat.
- Erau nişte năluci, a răspuns el. Zălude, zănatice, zurlii, zurgate, zgomotoase,
zgripţuroaice, zărghelii, zău! Le-am ucis pe târfe.
Zâmbitoare, albina-bunică o-nfăşa pe albina-copilă.
- O să fie o zână, i-a zumzăit celei care o zămislise.
- Dacă am ucis ieri, de ce mă condamnaţi azi? Dacă am ucis ieri, de ce mă
condamnaţi azi?, le urlă Alin drept în obraz. Albina-gardian îi făcu semn cu coada să tacă, să nu mai ţipe ca un zănatic. Zăpăcit, Alin se luă după ea şi rămase mut. Se retrase într-un colţ întunecat, îşi proiectă umbra pe podea, o ridică şi-o aruncă afară, în soare. De fiecare dată când făcea aşa, umbra lui Alin devenea agresivă. Îşi muşcă o mână până la sânge şi bău cu nesaţ. Cel mai mult îi lipsea muzica. Acolo îşi ţinea el iubitele. N-avea muzică la-nchisoare. Când l-a vizitat ultima oară inspectorul Winston, i se promisese un CD player şi nişte technodiskuri. De căşti nu avea nevoie. Din fiecare ureche îi ieşea câte un cablu prevăzut cu jack silver. Se născuse plug-in. De mic copil, când era vesel, îi plăcea să zică la prieteni că
- bă, eu dacă mai aşteptam un secol înainte să mă nasc, ieşeam de-a gata cu CD player în coaste.
N-ar fi trebuit decât să se gândească la ea şi muzica ar fi ţâşnit voioasă, şi-ar fi croit cale către membranele poroase, fine, din ureche. Dar acum, dacă ar putea să fure un ac de albină-prinţesă şi şi-ar scrijeli pielea cu el, oare ar reuşi să încropească un player cât de cât? Stătea pe vine, cu mâinile strânse în jurul gratiilor. În faţă se înălţa un stejar în care îşi făcuse cuibul, de vreo

trei zile, o familie de albine. Când le-a văzut prima oară, cum roiau în jurul frunzelor zimțate, Alin ştiu că pentru el veniseră. Că-n spatele unei harnice albine ar putea fi o Blondă Afvară, spioană de-a lui Winston. O să-ți trimit o Blondă, să te-ajute, îi promisese Winston la ultima vizită. Inspectorul lăsă în urma sa un tânăr dezorientat, dar politicos până la absurd. Vă mulțumesc mult, domnule, să aveți o călătorie plăcută, îi răspunse tontul. Auzi, să am o călătorie plăcută. De parcă m-aş duce pe Marte. De fapt, inspectorul nu mergea decât până la biroul său, să tragă de coadă un pui se somn. S-o întâlnească acolo pe Blonda sa favorită, pe Androida.
Croncul aproape că şi-a dat sufletul până a ajuns la destinație. Şi-a descărcat din reflex povara cât mai aproape de centru. Se-ncadrase-n cronaxia hărăzită lui. Croncul s-a retras să se odihnească. Un altul, aidoma lui, i-a luat imediat locul. Androida dormea. Visă infinit. Un cronc i se prinse din întâmplare între sâni. Neam blestemat de gâze electrice, croncul o jena. Androida îşi mişcă involuntar mâinile spre ideea de sâni, mângâindu-i lasciv. De fapt, încercând să alunge croncul spre crovul pieptului ei. Atingerea nimicului mic îi provoca o tensiune în piept mai ales când dormea. Puse pe seama croncilor inabilitatea de a-şi aminti visele. Ştia doar că povestea lui Alin se deapănă în dosul ochilor ei. Un plan care se desfăşoară într-alt plan ce-l cuprinde pe primul. Alin era un frate de-al ei mai vechi. Alin era din ?ra lui va fi. Timpul, ca o bucată de plastilină întărită, ce refuza să mai fie jucăria unui copil cu ceva cunoştințe de voodoo, încremenit într-o amorțeală soră cu moartea.
- Te simt ca un înger, care coboară ca pământul, dimineața, să primească răsăritul. Dezmorțeşti viața, o iei în palmele tale, spui trei cuvinte şi n-o laşi decât atunci când e aievea, veşnică. Lumea ar trebui să-ți sărute picioarele, iubito.
Aşa îi cânta Alin albinuței-prințesă. Ajunse la urechile înaripatei, cuvintele băiatului o aduseră pe loc la vârsta tinereții, din a cărei floare voia să ia polen. Din neamul apis mellifica, tânăra albină prinse gust pentru Alin şi noaptea se strecura în celula de peste drum de cuibul ei. Îl privea fără să se lase văzută de cel care ziua îi înalță cântece. Alin cânta cu talent, lucruri nemaiauzite, astfel că un gardian mai priceput în ale sufletului înregistrase pe ascuns toate cântecele celui întemnițat. Procesă muzica pe un CD, multiplică suportul audio până la nesaț şi o scoase pe piață. Făcea bani buni din afacerea asta. Gardianul fu poftit într-o dimineață - mânca nişte mici în piață, ieşise cu Mallefica la vânzare, când i se prezentă în fața tarabei un domn gălbejit, înalt şi slab, cu mustață roşie şi ochi fără culoare. Gardianul fu poftit să dea concert cu muzica pe care o vinde. Reprezentantul unei case vestite de producție îl luă pe gardian de guler când constată că are în fața sa un escroc.
Vestea că Alin a ieşit din închisoare se răspândi o dată cu rotația planetei, fu postată o ştire cu acest subiect chiar pe site-ul oficial al oraşului, încât nu mai interesă pe nimeni că locul vedetei din celulă fu luat de gardian. În lipsă de altceva, gardianul se prinse de-un cronc.
(Requiem)

Pentru că nu putea plânge cu lacrimi, pe colțul ochiului îi ieşeau cuvinte. Numai cu-n ochi plângea. Literele se rostogoleau, durdulii, se loveau de nas.

Se ştergea, din când în când, cu o foiță de indigo. Ca o poveste să se-nşire. Strânse lacrimă cu lacrimă – literă cu literă - într-un pahar translucid şi când să dea pe-afară, pac!, îl bău. Ca aceeaşi poveste să se-nşire. Callas. Ca-la-sfârşit să se privească în oglindă.
Domnişoara aia cu ochii pătrați şi sânii rotunzi. Mirosea a nori pe la subțioare. Când se dezgolea, Pământul îşi înceta rotațiile sale revoluționare. Veneau oamenii la poartă, să se roage:
- Vrem să se facă iarăşi noapte şi mâine ziua să înceapă cu dimineața. Îmbracă-
te, nu mai sta aşa dezgolită. Dar domnişoara aia cu ochii pătrați îi alunga:
- Plecați de-aici, fraților, am în mine sexul omului de zăpadă, lăsați-mă să-l topesc. Şi atunci oamenii plecau. Adunau vreascuri din împrejurimi şi ridicau focuri înalte la cer, în jurul pereților casei, să se topească zăpada mai repede. Ca o poveste să se-nşire, ar trebui ca firul cuvintelor
Ah. Teama era Androida. O durea spatele cum sta ghemuită deasupra paharului. Literele cădeau una câte una, se-nşiruiau în teme şi Androida le bea. Era goală pe dinafară. După ce îşi potoli setea asta de stele, îşi puse o bluză lungă şi ieşi. O dată cu ea, şi soarele. Norii, ca de indigo, făcură îndată loc razelor. Androida părea pregătită de atac.
Bătrânul se încheie la şliț.
- Una scurtă ai zis, una scurtă ți-am dat. Hai, scoate banii, moşule.
Omul se scotoci prin buzunarele pantalonilor, scoase arma şi-o împuşcă.
- Pensia-mi vine abia mâine, zise el prostituatei, abia mâine îmi vin mangoții, şi
femeia căscă nişte ochi cât cepele la auzul acestor cuvinte, apoi se prăbuşi, fericită, către o altă lume, fără scurturi sau lungi, ci doar cu normale, de la adam şi eva citire. Moşul ascunse arma la piept, îşi încheie nasturii pardesiului şi, fără a şti de unde i se trage, dădu colțul. Glonțul erect al Androidei penetră fruntea ridată a bărbatului ca un burghiu şi se sparse-n mii de bucăți la primul contact cu creierii.
- Hai, că n-ai pățit mare lucru, zise femeii trântite jos, ridică-te. Androida o lovi
de-ncercare, cu piciorul şi pară la milimetru în secunda imediat următoare lovitura năprasnică a târâturii. Dintr-un salt, prostituata se ridică în poziția bipedă, parcă mai comodă. Îşi scutură haina. Se şterse la gură. Puse cu grijă în buzunar şervețelul care păstra urmele unui lichid alburiu, dens, în care fojgăia viață. Cât de romantic i se părea, acum, totul. Îl agățase pe moş sub un pod.
- Dormi cu sula-n sus, îl interpelă ea şi bătrânul întoarse un ochi spre ea, s-o străpungă.
Nu mai văzuse în viața lui o târfă mai faină, care să scoată din ea cuvinte mai sexy. Conveniseră la un scurt, o simplă penetrare orală, care să-i deschidă drumul spre povestea femeii, spre locul de unde ieşeau cuvintele alea nelumeşti. N-avea bani s-o plătească, dar se gândi că nici nu-i va cere. O fi vreo perversă dintr-alea, îşi zise şi împinse de fundul său blegit înainte.
- De ce l-ai ucis?, o întrebă G'ita pe Androida, aş fi vrut să-l iau cu mine, să-l vadă
şi Nisia.

- Nu-şi plătise taxa pe orgasm, răspunse metalic cea întrebată. Zi mersi că l-am
văzut la timp cum ţi-o trăgea. Te-ar fi ucis dacă băga în tine un al doilea glonţ, uite şi tu ce armă are.
G'ita se apropie de cadavrul moşului, să-l cerceteze mai de-aproape. Sula moşului se iţea prin prohab ca o fantomă. Nu mai era bună decât de prins muşte. Din pardesiul bărbatului, din buzunarul de piept, femeia extrase-ntre două degete arma. Era un pistol din vremuri preistorice, probabil furat de la vreun muzeu. O vechitură care putea să mai scuipe încă multe gloanţe, înainte să-şi dea ultima suflare.
- Ah, ce orgasm, zise Moşu', merită să-ţi dai duhul. Dar nu mai era cine să-l audă.
G'ita nu se putu abţine şi povesti Androidei ultimul vis.
- Era un soare înalt. Aveam impresia că razele-i ajung pân' la cer. Eu stăteam
undeva, deasupra. Am întins mâna, să-l apuc, dar nu s-a lăsat prins. Ziceai că-i bărbatul fatal, care făcuse din tinereţe o veşnicie. Întinsă pe un petec de iarbă, mă udam cu rouă. Cum priveam eu aşa cerul, deodată, sus, pe cer, soarele căscă ochi hulpav, să mă-nghită. Ha, da' ce credea el?, nu eram eu cea care credea el. Prea mult curaj pentru o singură secundă. M-am speriat, am luat-o la fugă mâncând pământul, cu tone de nisip uscat îngreunându-mi stomacul. Mai puţin şi gata eram, mă-nghiţea. Ce zici de grozăvie?
- Ai rămas vie, ai scăpat, îi zise privind-o atent Androida. Pe mine m-a prins cu
lumina lui, m-a orbit, de aia am ochii pătraţi.
Se porniseră amândouă la drum, se ţineau de mâini. N-au mers prea mult, cale de două apăsări uşoare pe tasta Enter.
Ah. Teama era Androida. O durea spatele cum sta ghemuită deasupra paharului. Literele cădeau una câte una, se-nşiruiau în teme şi Androida le bea. Era goală pe dinafară. După ce îşi potoli setea asta de stele, îşi puse o bluză lungă pe ea şi ieşi. O dată cu ea, şi soarele. Norii, ca de indigo, făcură îndată loc razelor. Androida părea pregătită de atac, dar nu era. Cum sta ghemuită, o durea spatele, coloana sa vertebrală i se foia absurd pe sub piele.
G'ita şi Androida erau cele mai bune prietene din Univers. Se aveau una pe alta de câteva ori pe zi. Firi rebele, care inspirau încredere şi expirau aburi otrăvitori. Îşi aveau până şi pe cer, pictate, tablourile, încă de când se născuseră. La 0,84 bytes diferenţă una de cealaltă. La nici un an standard după ce coborâseră pe lume se creşteau deja singure. Îşi împărtăşeau gândurile, de multe ori visau acelaşi vis. Artiste înnăscute. Pictau suflete. Oamenii veneau la ele şi în funcţie de cât de avuţi erau, ca să le plătească, le desenau sufletul. Indivizii luau sub braţ tabloul sufletului lor şi coborau pe pământ. G'ita şi Androida nu rămâneau niciodată în pană de inspiraţie. Desenau de obicei două tablouri, adică unul singur, pe care-l trăgeau la indigo. Copia o agăţau de 'naltul cerului. Se-ntâmpla însă, mai ales pe timp de război, ca vreun om să coboare fără suflet-pereche şi atunci acesta trebuia eliminat. Pentru ca pre moarte cu moarte călcând să se nască din nou. Aşa i se întâmplase lui Alin.
Musik)

Exact în momentul în care se aşteptase mai puţin primise lovitura aceea teribilă în moalele capului, acolo unde el obişnuia să ţină un vârtej. Încă simţea gustul sângelui viu, cum i se cuibărise în gură. Pe scenă, milioane de fani îl ascultau şi-i vedeau imaginea cocoţată pe sute de monitoare uriaşe, dispuse-n zig-zag pe tot cuprinsul sălii de concert. Cântau, de fapt, într-o peşteră. Peste lume începeau să coboare, haotic, toate zgomotele. Oamenii se văzuseră nevoiţi să se refugieze, mai toţi părăsiseră deja exteriorul. Alin era încă la închisoare atunci când a coborât primul zgomot.
Un ţipăt de copil, răcnea viaţa în el din toţi bojocii. Un nou-născut care tulbura echilibrul fragil al planetei. O zi oarecare, luminată de un soare obosit, cu raze rupte pe ici, pe acolo. Cei care rămăseseră în viaţă n-au să-l uite niciodată. N-au cum. Trecuseră aproape zece luni de la acea zi. Un ziar a publicat o ştire năucitoare: nu s-a mai născut nici o vietate pe întreaga planetă de la primul ţipăt încoace. De parcă intraseră cu toţii, şi planeta o dată cu ei, în regresie. Ploaia de zgomote a început la o săptămână după Ziua-Celui-Care-Plânge-Că-Trăieşte. Oamenii au ajuns repede la aceeaşi concluzie: toate zgomotele pe care le-au făcut de la Adam şi Eva încoace li se spărgeau lor în cap acum. Teoriile curgeau: ieşite din atmosferă, sunetele au întâlnit un zid şi au fost nevoite să se întoarcă de unde au plecat. Dar într-un alt timp. Şi se tot întorceau, şi se tot întorceau.
Pământul geme, universul este ca o pâlnie, o ureche uriaşă, ascultă şi amplifică zarva noastră. În zadar ne înconjoară planeta cu nori, sunetele tot răzbat. Că scoatem sunete de cum venim pe lume, acesta-i semnul că mai suntem în viaţă, că mai e viaţă în noi. Apoi, tot asta facem, zgomote. Eşti ca un diavol, care coboară ca pământul, seara, să primească apusul, cânta Alin. Era obosit să mai trăiască. Acceptase târgul cu producătorul ca să iasă din închisoare. N-a stat mult pe-afară, că au venit zgomotele acelea teribile, de oameni morţi, de inşi care-şi dădeau sufletul în milioane de feluri.
- Moartea e în viaţă!, trăieşte!, proclama Alin.
Pentru el, problema fu simplu de rezolvat. Îşi puse căştile şi se conectă la un player. Din acel moment, muzica dicta voinţei sale ce să audă şi ce nu. Era pe scenă, milioane de fani îl ascultau şi-i vedeau imaginea cocoţată pe sute de monitoare uriaşe, când locul fu invadat de cronci. Miliarde de steluţe roşii.

(Cântul lui Rigolo)

Tare mai credea că-l născuse Pământul. Că avea să fie îngropat undeva în cer. Îi vor pune cruce de stele la cap. Moaştele unui munte de mult timp tocit ţinuse loc de placentă. Maţu'-i lega buricul pământului de buricul său. Multă vreme. Aşa de multă, că se tocise întreg muntele, nu mai avea pe ce se urca şi trebuia să moară. Ca să ajungă la stelele lui. Chiar credea că americanii vor băga bani în proiectul ăsta. Era nevoie de astronauţi, care să intre pe sub pielea cosmosului. Să-i străbată cutele cu viteza gândului pervers. Numai să nu le pună piedică vreun înger şi toată operaţiunea o să iasă bine. El, buricul pământului într-o vreme, avea pretenţia asta, să fie

îngropat-înglobat în cosmos. Din foițe de cer nişte bătrâne comete să-i coase giulgiu. Aiurea!, iar Rigolo se ridică de pe banchetă, puse țigara în gură, rânji, trase cu poftă, scoase țigara din gură, îşi eliberă cu-n şuierat plămânii şi scuipă. Pe pământ, flegma se diviză în două cerculețe. O furnică prinsă cu voia sorții de şuvoi analiză atent cu antenele compoziția substanței, emise un „nu ți-ar fi ruşine, neobrăzatule“ scurt şi se smulse de sub plapuma verzuie fără să vrea să se mai întoarcă vreodată la muşuroi. Tare mai credea c-o bătuse Dumnezeu. Avea cu două perechi de picioare mai mult decât suratele ei furnica mutantă. Tânărul Rigolo făcu un pas şi puse capăt.

- Adică ce vrei să spui, banii mei nu merg?, nu-s buni?, spuse el mustăciosului cu gura plină de dinți.

- Ba da, dar nu vrea şefu'. A zis că ție nu-ți mai dă.

- Bă, bagă-n mă-ta iarba aia încoa', că-ți mut moaca de porc la spate.

- Nu-ți dau mă, poți să-mi faci şi ce nu poți, că nu-ți mai dau, înțelege, cară-te
dracu.

Rigolo mută țigara în mâna dreaptă şi-o stinse-ntr-o clipită în nara de trombon a dințosului. Urâtă treabă!, mustăciosul cu dinți mulți se-aprinse în secunda imediat următoare ca o torță şi se mută pe-o altă lume. Păcat că o dată cu părul, epiderma, carnea, oasele şi bruma de suflet ale mustăciosului arsese şi iarba.

- Proaspăt cosită, a?, na!, mai laudă-te acum, fraiere, dacă mai poți să poți.

Nici nu-i trebuia iarba aia, mai luase o dată de la borțosul cu mustață, dar nu era pentru el. Stătea pe mal, tramnava-l aştepta să intre-n tură.

- Ia uite, bă, ce chestie, se mira el, când apăru individul.

- Ce-ai mă, ai dat în boala babelor, vorbeşti de unul singur?, ai tras ceva pe nas?

- Vezi să nu tragi tu, spuse Rigolo şi, mai în serios, mai din plictiseală, îl întrebă
dacă n-are.

- Am, da' n-am, răspunse idiotul.

Ideea că dacă i-ar băga țigara în nas ar scăpa pământul de-o lichea îi venise văzând că nu se mai plantaseră de mult scrumiere pe stradă. Mai jos, lângă râu, un boşorog stătea cu sula-n sus.

Într-o lume mai mică, o furnică plângea şi-l înjura de dumnezei pe Dumnezeu.

- Ia uite, bă, ce chestie, se miră Rigolo.

Mai jos, lângă râu, un boşorog stătea cu sula-n sus. Două păsărele cântau de jale, cocoțate-ntr-un pom cu crăcile crăcănate prea din timp. Furnica aştepta acum resemnată ca ciocanul lui Dumnezeu să se abată asupră-i. Pe Rigolo îl furnicară palmele şi i se căscă un hău în stomac când o văzu. G'ita căscă ditamai gura şi se agăță ca de viață de fericirea moşului. Era o bucurie sculată din morți, care se freca de cerul gurii. G'ita crezu că-n gura ei căzuse cosmosul. Cealaltă femeie. Ființa aceea cu sânii rotunzi.

- Asta s-o fi dus la frizer şi i-a spus forfecarului fă-mă cum faci când tunzi iarba, spuse Rigolo cu voce tare.

Cgdjlfk-shut-worieth-uj-wreigt, zgomotul paşilor ei îl făcu s-o piardă din ochi pe G'ita. Un moment mai mai jos, G'ita era G'ita cea cu fericirea tristă în gură. Trase înciudat, cu ură din țigăruie. Trase apoi un scuipat cu spume

care nimeri chiar pe botul bocancului, se-mpreună cu crema neagră şi bărbatul se zvârli-n neant. Două gloanțe, la distanță de-un sex oral unul de celălalt. Mai jos, lângă râu, un boşorog mort stătea cu sula-n sus. Ăsta e cântul lui Rigolo.
Androida se trezise ştiind că are mult de mers în ziua aceea. Avea pe cap o pânză de gânduri împăturită la infinit. Taxioletul o aştepta. S-a suit din grabă în autovehicul, mai degrabă s-a aruncat în el. Trupul ei fin s-a mulat pe scaunul din plastic precum prezervativul pe. Plutea. A tastat repede destinația şi a ales ca atmosferă un disc cu o conversație banală.
Taxioletul în care gonea Androida era un hârb. Astea-i plăceau ei, zicea că-s mai şic. Alea moderne, cu şofer vorbăreț, adevărate enciclopedii ambulante, o plictiseau. Prefera un automat căruia să-i spună electronic unde avea nevoie să ajungă. Tastă Enter şi discul se puse-n mişcare. Nimerise peste povestea moşului. Aşa se pomeni c-o vede pe G'ita. Când pe G'ita o amențase moartea c-o va da afară din lumea asta, femeia se privi lung în oglindă şi scoase un sunet: Ah. Un singur sunet, din gât, nu a, nu h, ci Ah. Misiunea G'itei se apropia de sfârşit. Îl momise moş, îl lăsase fără ultima picătură de viață în vintre, apoi se descotorosise de om ca de o sosetă găurită. Exagerase alegând acea metodă, punându-şi în pericol existența. Dar G'ita nu era eât o fâşie de magneziu, la dispoziția Rigolo. I se prorocise o viață intensă, dar scurtă. Un program executabil nu atât de avansat pe scara evoluției precum Androida.
Viața merge mai departe, realitatea rămâne acelaşi ghem de gelatină pe care oamenii de ştiință îl pot modela după voință şi totuşi la fel de imprevizibilă precum orice operă de artă pe jumătate desăvârşită. Pentru că până şi atotputernicul Dumnezeu este un vector al întâmplării. Dacă nu ştiați până acum, sigur simțeați în acest fel.
(Taaatăăăăăăăă!)
I
Glontele se scurse pe țeavă, –nspiralat, trezit de-a binelea din amorțeala sa de peste-un secol.
- Na, nici nu-s bine ascuțit, îşi spuse bucata de metal, am capul bont, ce dracu
tre' să străpung de data asta?
Şuieratul ca de uragan al bolidului descărcat declanşă-n urechile sensibile ale trăgătorului un
- ptiu!, ce vechitură,
chiar în momentul în care metalul se făcu una cu osul şi carnea cu care tocmai intrase în contact. Mortal. Fără să aibă timp măcar să-şi dea duhul, tatăl lui Rigolo îşi văzu proiectat pe zidul din spatele său sfârşitul, epitaf scris cu litere de-o şchioapă, din viteză: creieri împrăştiați. Punctul pe i din epitaf e şi astăzi înfipt în zidărie, un glonte ciunt, tras la repezeală.
- Aşa murise, omorât, îi zisese mama sa. Când l-am adus acasă, tatăl tău era plin
de plumbi. Ciuruit. Îi ieşea sângele
pe la încheieturile mâinilor, pe la cele ale picioarelor, până şi-n coaste avea o gaură. Fatală i-a fost lovitura aceea care i-a lipit inima de şira spinării, şi Rigolo adormea.

În termenii ăştia îi erau şoptite, înainte de culcare, poveştile copilăriei sale. Rigolo îşi trăgea plapuma cât mai sus peste ochi, îşi spunea mie nu mi-e frică, niciodată mie nu mi-e frică şi Rigolo adormea. Într-o bună dimineață s-a trezit ştiind. Nu, străinul acela îi ucisese părintele cu un glonte scurs pe țeavă, -nspiralat, tras cu-o armă veche de peste-un secol. Bucata de metal fatală avea capul bont şi sigur mai stă şi-acum, ciuntă, înfiptă în vreun zid din apropierea scenei crimei. Tatăl său a fost ucis şi el avea să-i răzbune moartea când avea să crească mai mare. Nu-i mai trebuia nimic altceva ca să aibă. Încet, încet strategia de atac se contura în mintea sa precum o învăluire pe-o tablă de şah.
Rigolo era un copil-problemă pentru comunitatea sa. Sprinten, sărea ca un cerb de pe-o planetă pe alta, din cele trei ale Sistemului.
- Să vezi că sare, să vezi că sare iar!, se mirau precupeții şi rămâneau cu gurile
căscate când îl vedeau pe copil pregătindu-se de salt.
Bătrânul se folosea din plin de tânăr, ca să-i ducă repede corespondența către prietenul său de pe Sepidis, planeta verde. Jucau şah, aceeaşi partidă de vreo două secole. Martalogul era în avantaj, priceput, rusul ăsta, zicea cu ciudă Bătrânul, când primea un contraatac-surpriză de la oponentul său. Câmpul de bătălie îi ocupa întreaga curte. Ultima oară mutase cu gândul prost, căci iar îl bătuse la cap fică-sa, că nu mai are pe unde trece de regii şi nebunii din curte, să ducă de-ale gurii la orătănii.
- Tată, tată, uite, iar a scos limba la mine regele.
- Păi, fata mea, îi răspundea Bătrânul, tu nu te uiți, că mai avem şi pioni, şi cai,
şi regine prin curtea asta, tu numai la rege te uiți?
Aşa-i zicea Bătrânul fiicei sale şi fata râdea, râdea cu gura până la urechi şi boldea nişte ochi cât cepele de apă, uriaşe, violacee, şi răspundea că nu ştie, că ei numai, da, numai de rege îi era drag.
(ROB{OT}UL)

Dacă te uiți mai de-aproape la Pământ şi la Marte, ai să vezi că arată ca sânii fecioarei Lacteea, doar că unul e mai mare şi altul e mai mic.
- Nu e o greşeală, fiule. Marte e atrofiat, căci nu a cunoscut cuvântul lui Dumnezeu. Pământul s-a umflat ca un buboi, pentru că de vreo câteva mii de ani doctorul kosmosului s-a îmbolnăvit grav şi n-au avut pe cine să pună în loc. Sepidis a rămas singura noastră şansă.
Era-ntr-o după-amiază cu volumul dat la maximum, tensiunea între cer şi pământ se lărgea ca-ntre două aripi de fluture prinse-ntr-un vârtej de vânt. Îi curgea ulei pe nas, mirosul negru, greu, de metal încins îl făcea să-şi simtă inima cum pulsa lumină către piele. Era gol. Robotul gol înainta greu, îi intra nisip în gură, în ochi, în urechi, în porii pielii. Punea câte un pas înaintea celuilalt şi aşa mergea.
- Către oraş, către oraş. Frații săi îl urmau. O ascunzătoare, un
liman. Namila aia de drum, nemiloasă, părea că duce, murdară, pata de oraş dincolo de linia de orizont, c-o-ngroapă acolo.
- Ducă-se dracu', spuse robotul întâi. Ducă-se dracu', repetă şirul
din spate. La dreapta, roteşte-te spre dreapta, pentru numele lui Dumnezeu, se auzi în membrana difuzorului. Vocea umană, de american bine hrănit,

fără grija zilei de mâine îl contrarie. Duse mâna la ureche, să o simtă. Ca el făcură toți. Zgrunțuroasă, pâlnia de cauciuc se chirci sub greutatea metalului. Era un gest reflex, care ar fi putut să-l lase pe jumătate fără auz. Îşi retrase repede grebla, vru s-o bage-n buzunar. Ghinion!, nu reuşi decât să se lovească la coapsă. Descoperi că mâna sa de boxer planetar ar putea strivi o piatră doar dintr-o clipire a degetelor. Păşi. În fața ochilor săi ieşi ca din pământ un orizont roşu. Simți în obraji paloare de fată îndrogostită. Se şterse la nas şi începu să înainteze, cadențat. Bă, cască ochii!. Evită în ultimul moment un bolovan de care era să se împiedice. Cine te mai scoală, mă, dacă pici?, auzi-n difuzoru-ureche. Îl ardea în moalele capului. Din spate venea vânt. Gândul său era acela de a da peste un ochi de apă, în care să se vadă.

Robotul gol se apucă să scuipe. Un cui anonim căzu pe nisipul roşiatic. Robotul scuipa cuie. Se aplecă, luă cuiul între degete şi-l înfipse cu ciudă-n pământ. Trase o flegmă, cu boltă, şi şurubul care ateriză pe jos îl atenționă pe individ că ceva nu e regulă cu el. Avea un chef nebun de făcut amor, simțea asta în vintre. Dintre gânduri, ăsta i se părea cel mai ascuțit. Se uită în spate, să-i vadă pe ceilalți, asemenea lui. Stăteau cu toții-n cur şi scuipau când cuie, când şuruburi. Se-adunaseră mormane de fiare ascuțite. Când grămada dădea să-i depăşească în înălțime, încărcau roabe cu şuruburi şi cuie, iar platforma-lift le ducea sus, sus, către un punct mic, mic, cât negru sub unghie. Roboții scuipau cuie şi şuruburi, iar roabele încărcate mergeau pe terra, acolo unde oamenii construiau case şi poduri. Ziua se făcu mică, pitică, iar noaptea se lăbărță peste ei. Roboții căzură pe spate şi râseră până îi luă somnul.

- Iartă-i, Doamne, că sunt roboții Tăi şi nu ştiu ce fac, spuse el printre dinții de fier, aproape fără să deschidă gura. Vru să adoarmă, dar gândul la Lacteea şi la sânii ei de lapte îl făcu să ia noptea de pe boltă şi s-o arunce ca pe un folder temporal gol. Îşi încropi o viorină din cuie şi suruburi, Dumnezeu ştie cum. Cântă o melodie cât s-adie un vânt care să țină stabil un fluture. Pe cer, Lacteea păru să-i zâmbească. Stele îl aplaudau, simțea asta. Dacă ar fi fost om, robotul ar fi avut vârsta unui munte tânăr. Arta sa de a-şi ascunde anii îl făcea vestit în lumea robilor. Se născuse aşa, metalic, cu gust de făină stricată. Aşa-i spusese mă-sa când l-a pupat prima oară, mă, ai gust de făină stricată, ce cauți tu pe pământ? L-au dat la un orfelinat atât de departe că i-au crescut fire de păr pe piept până a ajuns la îngrijitoare. Văduvele crețe li se ziceau în galaxie, că la toate le muriseră bărbații de lingoare aurie. Femeile l-au primit şi l-au îngrijit, l-au învățat cum să supraviețuiască pe planeta roşie, cum să nu-şi rupă gâtul când vin vânturile alea mari, ale lui satan. Orfelinatul era în Utopia, la nord de Planitia. Află repede că trebuie să muncească dacă vrea să capete mâncare. Ziua scuipa şi încărca fiare la tabăra din Cimmeria. Nopatea stătea şi cânta la viorină şi visă fără să doarmă că el are o revelație în care i se comunică faptul că el este aces Issus al roboțilot, aşteptat de multe secole să facă ordine în lumea de jos.

Trăia, aşadar, pe cea de-a patra planetă de la Soare. Pentru că cerul şi suprafața planetei aveau aceeaşi culoare şi de multe ori navetele se-ncurcau

la aterizări, că piloţii nu mai ştiau deosebi cerul moale de pământul tare, găsea că el este Issus Christosul unei planete romantice.
Lacteea este. Că dacă n-ar fi, lumea s-ar prăvăli într-o singură zi. Fecioara, fiule, fecioara. Sânii ei, ca două picături de apă, sunt ochii kosmosului.
(Taaatăăăăăăă!)
II

În dimineaţa aceea Luna încă nu-şi trăsese peste ochi pătura de nori. Sorii-Gemeni îşi întârziau orbecăiala pe cer. Semiîntuneric. Rigolo mergea fluierând pe-autostradă.
- Băiatul s-a trezit cu noaptea-n cap.
Bătrânul se uita la copil printr-o oglindă înaltă, care bătea până la oraş când o luminai cu-o nocturnă potrivită. Rigolo mergea cu mâinile-n buzunare,
- i-o fi rece băiatului, spuse Bătrânul,
- ce-ai zis?, întrebă, somnoroasă, abia trezită şi ea, fiica.
Rigolo se opri în staţie, îşi încetă fluieratul şi se-aşeză pe vine. Până la sosirea tramnavei, Rigolo derulă în gând, pentru a treia oară în acea dimineaţă, povestea din seara trecută. Din tatăl tău curgea sângele ca printr-o sită, îi spusese mama, aseară. Băiatul, obosit de-atâta sărit de pe-o planetă pe alta, adormise mai devreme, încă nici nu intrase în cursă şoferul său preferat de pe tramnava care ducea la sat, şi Rigolo adormise ca un prunc sugaci la sânul mamei şi visă despre tata. Îl lovise crunt un coşmar. Un cavaler îmbrăcat în negru se căznea să-l ucidă. Ba îl lovea peste încheieturi, dându-i borte cu cuiele, ba îi îndesa pumnul în coşul pieptului, lăsându-l aproape fără răsuflare.
- Ta!
Nu putu zice mai mult şi trecu, realiză, la următorul capitol al coşmarului.
Cavalerul negru scoase o bucată de metal ruginit de la brâu, o îndreptă cu o curiozitate rânjită pe chip către fruntea băiatului şi cu arătătorul declanşă trăgaciul. Şuieratul ca de uragan fu scăparea sa. Zgomotul îi destupă urechile şi gâtul de dopurile de sânge, eliberându-i respiraţia. Atunci Rigolo putu să strige.
- Tată!, Tată!, Taaatăăăăăăă! Lacrimile îi potoliră setea şi răcoarea lor, sufletul.
Când a zbierat prima oară mă-sa la el
- Scoală, Golule!,
copilul nu a vrut să plece din vis. După capitolul cu bucata aia de metal ruginită, s-a ridicat mult de la pământ, avea la picioarele sale copacii. Ce l-a îngrozit cel mai tare pe copil era vocea baritonală care i-a ţâşnit din gât când şi-a strigat părintele. În drumul lor spre ieşire, sunetele se loveau de-o mustaţă aspră, şi-şi schimbau traiectul ca o împotrivire cât două unghiuri drepte, răsfirate unul după celălalt, şi se-ntorceau înapoi, în gâtlej, de unde se iscaseră. Picioarele îi erau lungi, aşa, pline de sânge, iar mâinile viguroase. De sus, cocoţat, Rigolo desluşi liniştit schimonoseala morţii pe chipul său. Rece.
Dacă a văzut că a zbierat de trei ori
- Scoală, Golule!
şi copilul tot nu se dădea cu viii pe de-a-ntregul, mama lui Rigolo a ieşit din cameră, a luat aluatul de prăjituri pus pe-un raft la congelat, a închis uşa

frigiderului dintr-o izbitură, s-a întors la băiat şi i-a trântit conţinutul bolului pe faţă. Rigolo aruncă pieziş, cu regret parcă, o ultimă privire cavalerului şi a scuipat tremurat aluat dulce din gură. S-a ridicat brusc în capul oaselor, s-a şters cu degetele sale mici pe faţă până a dat de neted, a deschis ochii şi s-a uitat ţintă la mamă-sa.
- Uite ce mâini slabe ai, copile, ar trebui să mănânci mai mult, eu când îţi zic, tu nu mă crezi.
- Lasă-mă, mamă, cât îi ceasul?, se smiorcăi Rigolo şi sări agil din pat direct la lavoar.
Îşi băgă capul sub jetul călduţ de apă, scăpă de pâinea acea lichidă, ne-mplinită, care-i năclăia pielea, îşi puse nişte ţoale la repezeală şi dădu să plece.
- Un' te cari?, îl opri din avânt femeia.
- Intră de serviciu Sigi, vreau să mă plimb cu tramnava, i-a răspuns copilul.
- În seara asta nu, îi refuză femeia una dintre cele mai intense plăceri.
În seara asta, băiatule, vreau să-nşir o poveste.
- Omule, ce te-ai lăbărţat aşa pe perete, oricum îţi iau copilul. L-ai pierdut la poker. Am jucat cinstit, să ştii.
Individul râse scurt, îşi puse Coltul înapoi de unde-l luase, la brâu, şi se uită la ceas.
- Urât mi-a fost omul care nu ştie să piardă.
- Uite, ia femeia, dar lasă-mi copilul, i-a zis, dar nu.
- Niet, iau ce-ai pus în joc, ce mi se cuvine, se adresă rusul boţului de carne de jos.
După ce s-a asigurat de poziţia bună a Colt-ului, omul a făcut un pas înapoi, a scos din buzunar un pachet care conţinea trei şerveţele, a extras unul şi s-a şters pe mâini. Cu al doilea şi-a frecat pantofii, iar pe ultimul şi l-a păstrat pe mai târziu. Se făcuse foarte frig în ultimele zile, el era transpirat şi-ar fi putut să răcească. Întotdeauna e bine să ai loc decent unde să-ţi pui mucii, zicea cartoforul când prindea ceva tare la cărţi. Are chintă royală, dacă a zis asta, îi trecu prin gând tatălui. Dumnezeule, ce mă fac, Rigolo!, mă bizui numai pe tine. Nu pot să-l ucid pe rusnac, cre' c-o să mor. Aşa mi-e scris. Dar fiul meu tre' să scape.
- Ce-ai?, întrebă rusul, cu gândul c-o să-şi mai treacă un omor în CV. Nu fi supărat, o să scot din plodul tău albastre bune. O să-l vând de mic, nici n-o ştie, n-o să-l ţin pe lângă mine, nu te speria prea tare, câţi ani ai zis că are?
Tramnava opri parcă înciudată lângă platforma de aşteptare. Urcară mai mulţi. În urma lor, Rigolo îşi făcu loc până la pilot şi întrebă
- Da' unde-i Sigi?
- Ce?, nu ştii?, e bolnav, nici aseară n-a venit, i-am ţinut eu locul, îi răspunse
cheliosul. Dar tu unde ai fost, iar ai sărit?
- Nu, am stat acasă, mi-a fost somn. Nu poţi să mergi mai repede?, îl îmboldi băiatul pe şofer.
- Astăzi n-am voie să depăşesc viteza sunetului, e nu'ş ce delegaţie în oraş. Au
venit boşii în inspecţie, ha, ha, ha! Boşimanii au venit în inspecţie. Ce dracu caută ăştia pe vremea asta în oraş? Să stea, dom'le, în castelele lor, nu să vină, să ne caute-n cur cusur, vorbi pilotul cu năduf.

Ziarele se vânduseră bine în dimineața asta, Luna abia-şi trăsese peste ochi pătura de nori. Sorii-Gemeni îşi făceau cu greu simțită orbecăiala pe cer. Aşezați comod pe scaunele tramnavei, oamenii citeau de zor presa. Literele se derulau durdulii şi strălucitoare pe suprafața mată a hârtiei, sub privirile curioase. Dacă tot cumpărai gazeta, o citeai pe toată, astfel că nu mai rămânea nimic necitit, râdeai de greşeli, te-ngrozeau de ce grozăvenii mai puteau scrie şi ăştia, te informai de-ți săreau capacele de pe creieri şi puneai la loc foile de hârtie veline. Litere rămâneau la cumpărător. Un paper-boy angajat se ocupa seara să strângă paginile curat-citite din cutiile puse-n tramnave şi le ducea, suluri, la tipolipie, unde literele-texte ale ediției de a doua zi erau agățate de suportul-hârtie al ediției de ieri şi tot aşa. Hârtia pe care era lipit ziarul de azi se folosea şi pentru ediția de mâine. Şi tot aşa. Tramnava se apropie de stația către sat. Pilotul frână atât de brusc, că-i smuci din scaunele lor pe oameni. Se umplu podeaua de gânduri. Rigolo sări pe platformă fără să se atingă de imprimator, astfel că scăpă netaxat şi de data aceasta.

- Nu-i nevoie să tragi aşa de maneta aia. Sigi ştie meserie!, reproşă Rigolo în urma pilotului, care înjură iarăşi de dumnezei în gând.

Realitatea se făcu lunguiață, fâşii-fâşii, băiatul trecu bariera energetică şi se pomeni în sat. Arăta ca o curcă plouată. Intră în curtea Bătrânului, se feri în ultima secundă de lovitura de secure a nebunului şi pasă bărbatului biletul cu următoarea mutare.

- Dar mult ți-a mai luat să ajungi. Te-am aşteptat aseară. Unde ai fost, îl mustră
stăpânul casei pe oaspete, în loc de bună dimineața.

- A trebuit să să stau cu mama. Mi-a turnat o poveste.

La auzul vorbelor lui, Bătrânul se opri din trebăluiala de dimineață, se uită cu-n ochi la copil şi tăcu.

- Aşadar, e-adevărat, zise Rigolo. Mama a spus adevărul.

- Adevărul ei, ripostă Bătrânul. Lasă asta, du mai bine mutarea următoare la inamic. De data asta-l înfund!, se isteriză bărbatul.

- Măcar a fost fericit?, s-a interesat Rigolo.

- A fost, veni prompt răspunsul. Când o să creşti încât să nu-ți mai trebuiască nimic ca să ai, o să-ți zic adevărul despre tatăl tău. Gata cu vorba acum, hai, te du pe Sepidis, salută-l pe Martalog cu Ave!

(Aşa)

- Uite cum stă treaba, băiatule. Tu ai văzut lumea aşa cum n-a văzut-o nimeni înaintea ta. Mă-ta, când te-a făcut, a închis dintr-o parte în cealaltă cerul, ca să nu-ți prade zmeii de zei amintirile. Tu ştii tot, zi şi mie, cât o mai ducem aşa?

- De când a început să plouă cu poşircă, nene Tancule, nimeni n-a mai vrut război. Aşa. Dă-te mai apoape, să-ți spun.

Tancul şi-a dat jos cămaşa şi-a rămas aşa, costeliv, înfipt în pământ. Puştiul l-a privit ca pe un şoarece.

- Aşa n-o mai ducem mult. Cu un Dumnezeu care învie o dată, de două ori, de trei ori pe an. Şi niciodată pe-adevăratelea. Tu îți dai seama, Tancule, cât bir tre' să mai plătim? Câtă carne de om trebuie să mai moară până ca

CelDeSus să coboare? O lume-avem şi asta-i mică. Uf, m-apucă somnul cu tine. Uite cum stă treaba, Tancule. Mama, când m-a născut, a uitat să-mi spună şi mie că face acest lucru. Şi m-a adus aşa, forțat, pe lume.
Tancul a tăcut cât a tăcut, până i s-a făcut a vorbi.

- Pe Nisia, eu am adus-o pe lume. Umblam prin pădure, eram tânăr, Doamne Dumnezeule, ce tânăr eram. Sfărâmam nuci între biceps şi antebraț, luam gagicile la 69 din picioare, o dată am mestecat şoricul unui porc întreg, fără oprire, la o beție. Veneam de la bâlci, era pe înserat, soarele tocmai se pregătea să intre iar în pământ când am văzut-o. Mi-am zis, ia s-o iau prin pădure, poate mai găsesc ceva de regulat. Roua de seară îmi uda pantofii şi mie mi-era ciudă, ce dracu, chiar în fiecare zi să-i dau cu cremă?, unde-ajung aşa? Am ajuns la marginea unui luminiş, mai aveam vreo două pâlcuri de pomi până să urc şaua aia de pământ galben, păşeam încet, să nu m-aud cum calc, că dacă urăsc ceva pe lumea asta este să m-aud cum merg, cum îmi calc în picioare paşii. Aud un foşnet, o sorbitură parcă, scurtă, dintr-o ceaşcă fină de cafea. Mai una şi încă una. Mă apropii, soarele tocmai se-ncuiase pe dinăuntrul nostru, dau larg la o parte o tufă plină de fructe roşii, când am văzut-o. Era aşa, cum să-ți explic ca să înțelegi, o iapă care scâncea. Răsufla greu, trântită la pământ. Din nări, îi coborau două firicele de sânge fierbinte din care urca abur. Burta-i era mare, mare, mare cât o gură de fântână. Am ştiut de cum am văzut că acolo trebuie să tai. N-aveam cuțit cu mine. Aşa că, aşa că am ținut cu o mână stângă pe cea dreaptă ca o cangă şi am înfipt-o în burta femeii de cal. De-acolo am scos-o eu pe Nisia.

Păşeam de parcă aş fi fost pe altă planetă. Nu eram eu prea religios, dar îmi plăcea să dau bani la popi. Mă uitam în ochii lor şi vedeam acea imagine pe care aş fi vrut s-o vadă lumea când se uita la mine. Un sfânt, asta voiam să fiu. M-au întrebat la şcoală ce vreau să mă fac când o să cresc mare. Învățător, ziceau unii. Doctor, voiau alții s-ajungă. Eu am spus că sfânt.

- Tancule, zi-mi cum a fost cu cartea.
- Ha, ha, ha, copile, povestea asta a făcut înconjurul lumii. Am jucat poker într-o noapte şi-am câştigat jumate din banii lichizi care circulau în țară la vremea aceea. Aveam bani cât să-mi fac covor pe care să calc până la cer. M-am dus la un meşter tipograf şi i-am zis, bă, te fac bogat. Eu am scris o carte. Vreau să mi-o publici într-atâtea exemplare câte cărți există-n lume. Te prinzi? Era un bătrân, cu mâna tatuată până la umăr. I-au sticlit ochii. N-a zis decât ad-o-ncoa! I-am dat indicațiile: prima pagină să fie albă. Restul paginilor, până la patru mii, să fie întocmai ca prima. De coperte să nu te-atingi, le fac eu. O bancnotă de 50 000 şi-ncă una de-o sută. Că am destule. O dau gratis, numai s-o cumpere lumea. Ce zici, o va citi cineva? Ha!, ha!, ha!

Aşa, Tancule.

- Pe Nisia am scos-o din burta iepei. N-am crescut-o eu. Doamne, ce tânăr eram, îmi pare rău că n-am avut eu grijă de fată. Poate ajungea mai bine. A?, ce mai ştiu de ea, mă întrebi? Copile sfânt, fata asta avea pe dracu-n ea. Am dus-o la o vrăjitoare. Auzisem de scorpie într-o piață de vechituri. Când am văzut-o, să-nlemnesc: era domnişoara aia cu ochii pătrați şi sânii rotunzi. Mirosea a nori pe la subțioare. Îi plăcea muzica techno. Ți-o dau ție pe asta mică, ce-mi dai la schimb? Îți fac aia mare, a zis ea. Nu-mi trebuie,

vrăjitoareo, o am deja. Ți-o fac şi mai mare, să poți să regulezi şi tu căprioare. Bine, am zis eu, şi de atunci mi-am schimbat croitorul.
Tancul era un rus sur, care, oriunde mergea, trebuia să ucidă. Asta era patima sa. Îi plăcea să vadă sânge gâlgâing în gâtlejuri. Rusul se străduia. Avea în gând să spună cele mai frumoase poveşti din câte s-au văzut vreodată. Copilul îl asculta, bucuros că nu trebuie să vorbească despre sine. El aştepta ca Tancul să-nşire o altă poveste.
- Aveam bani cât să-mi fac covor pe care să calc până la cer şi chiar mi-am făcut. Am dat comandă la un arab, vestit meşter, îi mersese meşteşugul până în țara unde oamenii au ochii lungi. Arabul mi-a zis că nu poate să-mi facă covor până la cer decât dacă sunt Dumnezeu. Păi sunt, i-am spus eu, şi-am dat să dau mâna la portofel. Cât mă costă? Am atâta bănet că te fac bogat. După ideea cu cartea, albastrele curgeau gârlă în conturile mele. Mi-a zis arabul că dacă sunt Dumnezeu pot să mă uit, seara, când ajung acasă, în oala de noapte. Şi să-i povestesc ce am făcut acolo. Ei, cum se poate una ca asta?, nu se face, zic eu. Ba se face, că altfel nu fac. Toți banii din lume să mi-i dai, nu fac. Şi-am făcut. M-am dus acasă, am făcut şi m-am uitat. Grămada aia de căcat absurd, care ieşise din mine ca un animal mort, răspândind în jur o duhoare de sulfați, ce dracu, nu sunt eu Dumnezeu, arabule, i-am zis. Păi, vezi?, îmi zice el înapoi. Pot să-ți fac covor pe care să calci până la cer, dar n-ai ce face cu el. Tu nu poți să calci până la cer. Numai Dumnezeu poate. Am apreciat sinceritatea arabului şi l-am plătit, să-mi facă şi aşa, fără să pot urca până la cer pe covorul meu. De atunci, timpul s-a rostogolit de mai multe ori şi covorul s-a ridicat la cer. Lumea îl numeşte nor. Un nor care, în trecerea sa prin lume, a înregistrat şi următorul tablou:
Țăranul s-a certat rău cu nevasta sa. Atât de tare s-a enervat, că a simțit cum îi ard palmele de emoție. A zis că să n-o bată. Dar focul din palme trebuia stins. Țăranul a săpat o groapă mare şi a legat latrina de fântână precum leagă Marea Roşie Africa de Asia. A aşteptat ca soarele să apună, s-a odihnit, apoi cu apa murdară şi-a otrăvit ogorul. Când a văzut ce face bărbatul ei, femeia s-a luat cu mâinile de cap. A țipat cât s-audă tot satul. După încă un apus de soare, țăranul şi-a luat iapa din bătătură şi i-a făcut ce i-ar fi făcut nevestei sale dacă nu s-ar fi certat rău cu ea. Priponise trainic animalul. Săpase patru gropi potrivite în care turnase ciment crud chiar în fața găleții cu orz. Iapa nu s-a prins că-i apa dracului balta în care calcă. Era noapte bine când cimentul s-a prins în jurul copitelor ei. Mânza a stat până țăranul n-a mai avut pofte. În acest timp, pe femeie a început să o doară capul pe dinăuntru. Dumnezeu privea de sus, speriat. Citea o carte albă, ajunsese la pagina 2004 când i-a țiuit în urechi țipătul femeii. A derulat o zi lumea înapoi, de uimire.
Jurnalul trecerii noastre prin lumea asta încape într-un singur atom.
Două lacrimi aspre tăiară obrajii Tancului ca două şenile. Vântul îi sufla în urechi, ochii îi albiră de sete. Setea de a privi în jur fără să primească. Tancul îşi încheie cămaşa până la gât. Se lăsase un frig din ăla, ca la refacerea lumii. Luna-i băltea în moalele capului. Rusul se desprinse de pământ.

- Copile, tu ai văzut lumea aşa cum n-a văzut-o nimeni înaintea ta. Mă-ta, când te-a făcut, a închis dintr-o parte în cealaltă cerul, ca să nu-ți prade zeii amintirile. Tu ştii tot, zi şi mie, cât o mai duc aşa?
- Tancule, mama mea pe care o ştii nu e mama mea. De ceva vreme, simt în jur o agitație care zvâcneşte ca un difuzor imens. Când mi se închid pleoapele, atunci se deschide lumea în care mi-ar plăcea să trăiesc. Aici, la matale, pe Sepidis, e totul prea verde. La robi, pe Marte, de fiecare dată când merg dau numai peste nisip şi roboți dezbrăcați. Are Soarele un război cu planeta aia, nu ştiu exact ce se întâmplă. Vecinii mei zic că acolo e iadul şi se sperie de mine, că eu am fost acolo şi m-am întors. Acasă, pe Pământ, nu e nimic stabil, afară de timp. Toate ceasurile arată aceeaşi oră, chiar dacă e seară, după-amiză sau dimineață. Când dorm, visez că-s tata. Prietenul matale, Bătrânul, mai mult îmi ascunde decât imi arată. La televizor nu mă mai uit de când mi-am dat seama, într-o noapte, că emisiunile sunt rulate de pe o singură casetă video, care se şterge, lăsând loc unei alte emisiuni, ce se va şterge şi aia, ca să vină cealaltă şi tot aşa. Or, asta-i o mare minciună pe care eu n-o înghit nici forțat. Prietene, nu-i aşa că tu
mi l-ai ucis pe tata?
Tancul a dat să vorbească, dar nu mai avea ce. Cuvintele îi îngheţaseră în gât. Rigolo a scos o telecomandă din buzunarul de la spate al pantalonilor, a apăsat butonul roşu şi i-a făcut semn rusului să se uite în sus. Nici bine n-a ridicat Tancul ochii, că o cometă cu două cozi l-a trăsnit pe rus în moalele capului. Partida de sah cu Bătrânul se-ncheiase.
Apoi, Rigolo a plecat s-o găsească pe Nisia.
(Subpământul)

De când se retrase în Subpământul de Sud, Alin îşi târa viața prin cluburi – conserve ale unei vieți ce nu mai putea fi nici măcar visate. Se străduia să meargă cât mai corect pe străzile acoperite, în aşa fel încât să nu atragă atenția croncilor. Te privesc, mănâncă din tine, te lasă fără carne pe oase dacă te iau la ochi. Rămâi forever schelet ambulant. Intră-n Hallifax, un loc în care parcă îşi dăduseră întâlnire toate curiozitățile naturii. Aici beau cei făcuți, cărora genetica le era mamă şi tată. Alin întinse mâna unuia cu stomacul subțiat – tipului nu-i plăcea să mănânce şi îşi ura slăbiciuna asta de om, aşa că a mers la o vrăjitoare, de cum a făcut rost de bani, să-i taie stomacul.
- Am albastre, lasă-mă să intru, spuse Alin celui cu stomac plat. Bărbatul subțire din fața lui bea un ser cu nervuri verzulii, imaginea paharului cu alge îi produse o senzație de vomă.
- Îşi fac cinste, mai bei un tranchillo?
- Bine, rosti cerberul clubului cu jumătate de buză.
Alin scoase din buzunar un colț de bancnotă, îl îndreptă spre contor, o lamă de lumină roşie mirosi bucata de hârtie şi pe tejghea se cocoță, ca din pământ ieşită, o sticlă dintr-un tranchillo penal. Platul scoase un pahar, îl aşeză lângă al său (pe care-l goli dintr-o înghițitură), apoi le umplu pe amândouă. Alin şi-l luă pe-al lui, se gândi la un Pepsi şi sorbi cu scârbă o primă înghițitură. Ritmurile portoricane din camera muzicală de alături îl făcură să mai stea puțin pe-acolo.
- Ah, cerul.

- Îhî.
Alin renunțase la cariera sa de star. Nu mai cântase pe-o scenă vie de la primul atac subterestru al croncilor. Când entitățile acelea le intraseră pe sub piele, zgomotul le surpaseră tuturor timpanele. Erau într-o peşteră, sub pământ, unde se credeau în siguranță. Milioane de fani îl aclamau şi-l ascultau ca pe-o versiune corectă a profetului Isaur. A fost primul moment în care Alin a văzut cu ochii lui că muzica nu-i de la Dumnezeu. E doar o invenție a oamenilor.
Oameni care riscau să-şi piardă planeta. Înghesuiți în mațele Pământului, miliardele de inşi luaseră viața de la un cap. OK, au piedut suprafața terestră, nu mai au cerul şi nici Soarele nu mai e al lor, dacă a fost vreodată. Stele nici atât. Dar trebuiau să trăiască. Alin venise cu ideea că zgomotele croncilor ar putea fi evitate prin muzică. O vreme, şmecheria ținuse. Când se credeau mai la adăpostul euritmiilor, totul se sparse-n teribile, terifiante, subtelurice nonmuzici. Croncii învățaseră cum să-i frece la melodie pe oamenii regrupați în Subpământ. Într-un final, ajunseseră la o înțelegere, croncii cu oamenii. La urma-urmei, croncii fuseseră şi ei oameni. E-adevărat, nu mai rămăsese de capul lor cine ştie ce, dar - uite că puseseră stăpânire pe pământ şi chiar şi dedesubt! Nici nu le-a fost greu. La-mpărțeala de-Apoi, erau sortați, care-n Rai, care-n kosmos. Raiul se numea Sepidis şi era Planeta Verde, a veseliei. Aici ajungea numai elita umană, cei care aveau curajul o viață-n-treagă să trăiască un monoton trai de călugări. Ăştia aveau o muzică a lor, care era faină de felul ei, dar parcă prea molcomă, aşa, prea suna a moarte. Cei mai mulți dintre cei care nu erau acceptați pe Sepidis şi, aruncați în hău, nu rezistau. Se sinucideau repede şi în urma lor rămâneau goluri de zgomote. Ei, astea se năpustiseră pe Pământ prin cine ştie ce accident galactic. Nu era om mort care să nu se fi întors, cu înfățişare de cronc, pe Pământ.
Cam asta credea Alin că se întâplase. Băuse deja jumătate din tranchilla, când se-ntâlni cu Mațul Gol. Ăsta ura că trebuie să meargă la baie de fiecare dată când îi cerea stomacul. Aşa că a mers la o vrăjitoare, care-l rezolvă cu o abilă mişcare genetică.
- A venit?
- Nu, mai stăm puțin, bea şi tu, îi răspunse Alin.
Îl aşteptau pe un urât, CelFărăChip. Împreună, spuneau că pot schimba lumea. Aveau ei un plan. Totul trebuiea să se desfăşoare într-o cută a timpului. Un tablou perfect. Să parieze totul pe sufletele lor.
Se aşezaseră la o masă albă, lângă latura sudică a Hallifaxului, departe de ochii ficşi ai cerberului costeliv. Pe măsură ce minutele erau contorizate secundă cu secundă, de ceasul agățat deasupra lor, timpul intra în vrie. Îi durea stomacul de la băutură, era cumplit, dar trebuiau să se prefacă. Globulețe roşii se plimbau tăcut prin cameră. Din când în când, scoteau un bâzâit ca de motoraş într-o jucărie. „Puncte de observație“. Croncii descoperiseră Planeta Albastră ca pe Dumnezeu. De cum văzuseră punctul acela luminos în zare, îşi spuseseră că acolo le va fi casa şi masa. Cărau prea multe sunete cu ei, pentru a se face nevăzuți. Aşa că se hotărâseră să atace. Primul pas: au trimis un cronc nou-născut în recunoaştere. Da, planeta era populată. Li s-a părut ciudat că oamenii de acolo chiar aşa se numeau: oameni. Dar n-au dat prea mare importanță acestui amănunt. Au

străbătut atmosfera planetei ca un burghiu. O pojghiță de gheață peste care căzuse o enormă bucată de soare. Oamenii nu avuseseră scăpare, dar au ripostat în felul lor. S-au ascuns. Odată instalați pe suprafața terestră, croncii au văzut că singura diferență dintre ei şi oameni e de culoare. Aşa că au hotărât să-i ucidă.
- E uimitor cum prinde viață viața. Din nimic. Când se întâlneşte totul cu imaginea sa răsturnată lumea începe să dispară. Atunci se moare.
- Interesant, îi răspunse Alin.
Mațul gol stătea picior peste picior şi răsucea o mahoarcă. Îi era teamă s-o aprindă. Tubul alb părea o şurubelniță de la distanță, dar la o privire mai atentă spuneai că-i o simplă țigară. De fapt, obiectul din mâna Mațului Gol era şi una, şi alta, pentru la un capăt îl aprindeai, iar pe celălalt îl înşurubai între buze.
- De ce, oare, femeile noastre nu mai fac copii?, întrebă Alin. În acel moment, unul dintre globulețele din cameră îl aținti cu un fascicol albastru de lumină pe ceafă. Dacă cel din punctul de observație ar fi apăsat pe buton, l-ar fi curățat pe veci. Dar Alin îşi văzu liniştit de băutură, în vreme ce Mațul îl privea cu ochii îngroziți, gata-gata să sară-ntr-o parte.
- Stai liniştit, îi spune Alin, nu s-a născut încă acel Cronc care să mi-o tragă. Nu
câtă vreme sunt conectat la rețeaua lor de muzică. Până una, alta, fiecare cu aia a mă-sii.
- Eşti însemnat, nu-i aşa?, ridică din sprâncene, a semn de întrebare, Mațul.
Pe colțul gurii lui Alin se ițise un zâmbet subțire, cât o linie de dialog. Trecuseră pe modul telesatic, acolo unde discuția lor era mai greu de urmărit de globuri. Îl aşteptau pe un tip de treabă, un magician într-ale dansului. FărăChip. Împreună, spuneau că pot schimba lumea. Aveau ei un plan. Totul trebuiea să se desfăşoare într-o cută a timpului. Un tablou perfect. Să parieze totul pe sufletele lor.
Când îşi făcu apariția, DJ-ul schimbă traiectoria atmosferică printr-o simplă mişcare a gâtului în ceva ce suna, totuşi, a muzică.
- Aşşşaaaa, bărbate! Bagă nişte başi, căci suntem cu toții aşi, strigă către sine ca
pentru toată lumea FărăChip. Îi ochi pe cei doi la masa de lângă perete.
- Hâ, iar v-ați dat cu igrasia, nu? Cuvintele îi ieşeau poticnite din gură, în timp ce
vorbea individul nu putea sta locului, se zbenguia în acord perfect cu ritmul impus de DJ. FărăChip îi luă la rost pe amicii săi că au ales o masă retrasă, în loc s-o ia pe aia din mijloc, cum i-ar fi plăcut lui. În fine, sări cu uşurință peste acest detaliu şi comandă un cockteil de zâmbete chelneriței.
- Ce melodie cântă?, întrebă Mațul.
- Păi cine să ştie? Eu cred că întrebarea corectă e ce melodii cântă? Pentru că
niciodată una singură nu e de-ajuns. Sunt puse două, trei-ntr-una singură şi livrate la pachet!
- Alin, tu pe toat' le ştiiii, mă, bărbate, mă!, spuse FărăChip prelungind cuvintele
după ritmul din încăpere, de parcă i-ar fi pulsat muzica prin vene.

Dialogul de salvare a lumii începuse deja. E clar, aveau nevoie de o echipă, un om, doi şi nici chiar trei nu e de-ajuns. Şi le trebuie şi un şef. Ajunseseră la concluzia că cel mai sigur şi bine comunicau dacă în spatele cuvintelor rostite ascundeau, numai pentru ei, sensuri de nedeşluşit pentru cuceritori. Totul, cât mai simplu. La modul că toată lumea ştia că un DJ e întotdeauna şeful. Mai puțin croncii. Şi toată lumea ştia că mixarea a două, trei melodii dă întotdeauna ca rezultat o melodie nouă, deci una singură, nu mai multe. Aşa că era o mare tâmpenie să întrebi câte melodii cântă deodată dacă nu aveai un mesaj ascuns de transmis. Cu toții căzură de-acord că două-trei mii de inşi le-ar fi de-ajuns pentru escapada lor de salvare a lumii.
- Spot lasă pauză între track-uri. De mult DJ-ii acoperă acele două secunde de
nosound. Dar Spot ştie întotdeauna ce face. La el, melodiile au viață proprie. El mă mişcă cu adevărat. E creativ în combinații, deşi n-a compus în viața lui vreun cântec. Dar când e DJ Spot la pupitru, ringul e-al meu.
Adică n-au vreme de pierdut, planul trebuie țesut şi pus rapid în aplicare.
- Mda, ştiu şi eu, când vrea e maestrul de ceremonii perfect, dar când îl apucă
pandaliile îi sar discurile de pe platane. Mațule, tu ce zici, întrebă Alin.
- Spot e bine cocoțat pe DJMag.com. Mie îmi place când e aşa, liniştit, bagă lejer
şi nu te oboseşte. E foarte bine cotat în topul lor, al DJ-lor, îți spun.
- Pe viața mea, tu chiar nu înțelegi nimic.
Mâinile lui FărăChip reveniră în buzunare, scotociseră după țigări, aruncară un pachet fosforescent pe masă şi aprisenră unul dintre tuburile cu cerculețe. Fuioarele de fum erau imediat înghițite de reflectoarele de pe tavan. Jocul lui FărăChip aproape că îi lăsaseră cu gurile căscate pe interlocutori.
- Ciuleşte bine urechile, se adresă Chip lui Maț, făcând gestul acela, cu indexul
îndreptat înspre Aghya Chakra. Fără a dori să te obosesc prea tare, vreau să-ți explic că o petrecere nu e niciodată ca alta. Şi dintre toate, una singură e-a ta. Dacă ai ratat-o pe aia nu la fel de naşpa dacă ai trăit-o deja. Pentru că dacă ai ratat-o, tu habar nu ai. Şi tot o aştepți, trăieşti cu gândul la petrecerea ta, ce naiba. Dar dacă ai trăit-o deja şi nu te-ai dus dracu', pe urmă tot ce faci e să participi la parties-urile altora, băiețaş. Adică, fără sacrificiu nu se poate.
Ritmul sacadat, țigările şi jocul de lumini le luaseră mințile
- Hei, să facem nişte impresii acum, ajunge cu vorbăria, nu?, ce ziceți, rămâne
cum a fost!, spune Alin. Nici nu apucară buzele sale să rostească acel semn al exclamării din coada ultimei propoziții rostite, că tânărul se aruncă-n ring. Închise ochii, hm, ochii i se închiseră ca de la sine şi se cufundă-n ritmul de 256 kbps. Aşa aveau să facă istorie.
Stabiliseră, aşadar, că aveau să meargă la un vraci, care să-i facă invizibili pentru ochii deochiați ai nepământenilor. Deja refuzaseră să le mai pronunțe numele. Viteza era principala lor armă. Şi cea mai eficientă. Trebuiau să iasă la suprafață.

Înaintau de câteva ora bune şi mai aveau vreo câteva, rele, printr-un tunel umed al dracului, tapetat cu pietroaie obositoare pentru mers. Se adunaseră câteva sute. Mațul gol, Alin şi FărăFață mărşăluiau în față. Porniseră câteva mii de-acasă, de Subpământul de Sud, acolo unde începuse revoltă. „Spre Subpământul de Sus, Spre Pământul de Sus“, cântau. Îl luaseră cu ei pe Spot, care bătea tactul paşilor cu muzica sa precum numărătorii de pe galere care fixau ritmul vâslaşilor robi.
Un aspirator uriaş de sunete, asta ne trebe', le explicaseră Alin întâlnirea cea de taină. Adică aveau nevoie de câteva sute de ventilatoare uriaşe, a căror rotație să depăşească viteza sunetului.
- Genial!, să-i aspirăm pe cronci şi să-i facem varză!, se înveseli FărăChip.
- Uşor de zis, greu de făcut, cită Mațul gol.
- Ba bine că nu!, le-o luă înainte Alin. Ziua, nepământenii sunt surzi, ştim sigur
asta. O să-i fraierim simplu pe fraieri, să vedeți. Right. Ziua, proştii de cronci, ducă-li-se numele pe câmpiile morții mă-sii lor de surzi, se feresc de înălțimi. Probabil că muntele le-aduce lor aminte de cum era înainte să vină aici, nu ştiu, ideea e că nu vor să stea aproape de cer. N-avem decât să escaladăm Everestul, K2-ul şi alți optmiari, ca să lucrăm în linişte.
- Da, şi aspiratoarele?
- Ajungem imediat, ai răbdare, că-i genial tipul, îl domoli FărăFață pe Maț.
- Ei, ne cățărăm, luăm câteva mii cu noi, încingem un party, ne dezmățăm, ne
odihnim şi apoi ne apucăm de treabă.
- Perfect.

(O dă singurătății)

Un tip simpatic avea o soție. Ținea la ea ca la o şotie, dacă e, să fie, dacă nu, să vie. Nu avea el sânge cât de vie era pizda lui de soție. Subțire, ca o spaghetti. Scundă, cât o secundă. Era vorba să-şi întoarcă spatele unul celuilalt, ea să se ducă să danseze, el să se ducă dracu', când i-am cunoscut. De fapt, n-o ştiam decât pe ea, ca să fie de-ajuns, să-l ştiu şi pe el. Nu-mi plăcea nici de unul, nici de celălalt. Dar cum nici de mine nu-mi prea place, m-am prefăcut că-i iubesc pe toți, ca Iisus.
Mă-sa-i dăduse numele unei planete. Nisia o cheamă. La altar, preotul de serviciu a făcut infarct miocardic chiar când ea trebuia să-şi dea ok-ul. Viața de cuplu i-a fost mai mult festă decât fiestă. Ca nevastă, se iubea singură şi asta nu i-a mai convenit mult. Era tânără, Doamne, cu sânii de zahăr tos. A plecat şi nu s-a mai întors.
- Vreau să dansez, spunea ea, precum Columbina, primului venit şi pac!, se agăța de gâtul lui.
- Nisia mă cheamă. Ca pe planetă, da. Sigur, dansez. Şi se-ncolăcea de mintea
primului venit.
Nu se mai iubea de mult cu cineva, uitase. După mai multe escapade dintr-acestea, raportările medicilor psihiatri referitoare la bolnavii din dragoste se

triplaseră. Nisia făcea ravagii. Şi ea dansa. Şi ea râdea. Nisia mă cheamă. Sunt tânără domnule, cu sânii ca de zahăr tos. Dansezi?
În costumul ei deux-pieces îşi puse întreaga speranță. Trei ore, cât să scrie ca pentru furnici pe eticheta bluzei litania împotriva singurătății, trecură ca o secundă. Într-un buzunar secret erau ascunse toate, toate firele de păr care i-au căzut. I se întâmpla ca noaptea, în fața televizorului, la lumina sa albăstruie, să le scoată şi să le sorteze. Ritualul putea dura până se făcea ziuă. Ăsta mi-a căzut din nas, sigur, iar ăsta-i de pe picior, spunea. Celui mai gol spațiu de pe pământ, tivul fustei scurte, Nisia îi găsi întrebuințare încă de când hotărâse ca acela să devină costumul ei fermecat. Ce a reuşit să ascundă acolo, numai ca femeie ştie.
Numele pe care l-a primit i-a adus numai ghinion. Chiar nu i se potrivea. Mulți ar mai fi iubit-o pe Nisia, dacă fata ar fi fost trează în noaptea aceea. Mergea pe stradă, laolaltă cu maşinile, şoferii lătrau de nebuni din sirene. Nisia visa că cineva îi bate la uşă. Zbiera la ea să iasă afară, să vadă cum în copacul din față înmuguriseră mii de stafii. Îi plesnea capul de-atâta zgomot. Ceva nu era în regulă, trebuia neapărat să adoarmă. Nisia îşi puse capul în palme şi îl chemă. Visul nu se lăsă mult aşteptat, ca în poveştile copilăriei. Era un tânăr chipeş, Visul ăsta. Ca un haiduc. Văzuse-n viața lui cum mor o mie, trăise cât să adune sânge cât să plouă o întreagă după amiază. Fuma trabuc, un loc comun pentru un Vis. Când l-a văzut, Nisia îşi desfăcu în aer, cu degetele, inima. O desenă intermitent, cu degetele pornind şi întâlnindu-se-n acelaşi punct. Ca firma luminoasă din intersecție, pe care scrie, din lumină galbenă şi verde Mini Market. O smucitură a soartei o proiectă pe fată într-un zid. Una după alta, trei maşini din sensul giratoriu se opriră bot în bot. Pe fată o luă în brațe un moş voinic. În noaptea aceea, se căscă o zi cât jumătate din planetă.
Povestea ei începe cu ! E un delir, ar spune mulți.
- Desfid destinul!, a strigat când l-a văzut pe soțul ei la ştiri. Încă nu divorțaseră,
le mai trebuiau nişte acte.
- Desfid destinul!, a țipat Nisia când a văzut la ştiri bărbăția bărbatului ei.
Tipul îşi alesese un mod bizar de a se sinucide. Era în cameră. Semiîntuneric. Tubul cinescopic al televizorului, pe ducă, firul electric rătăcea răsucit sub covor. Ştecherul, ca un cap de şarpe, îşi crăcăna electrozii ca o tipă picioarele într-un film deocheat. A ochit firul electric, a pus o mână pe foarfece şi cealaltă mână pe cablu şi hranț!, l-a tăiat. Calm, a belit bucata albă de plastic până a ajuns la firele roşii, subțiri, de cupru. Erau două. Pe unul l-a rotit dulce în jurul bărbăției, iar pe-al doilea şi l-a băgat în anus. Aşa conectat, soțul a luat ştecherul şi l-a introdus în priză. La ştiri, reporterii au spus că „gestul bărbatului a fost ultimul său contact cu lumea. Un ultim act sexual simbolic s-a petrecut în această cameră, vedeți, stimați telespectatori, Andreea? Ai legătura“. Cu toate că imaginile fuseseră cenzurate, femeia ştiu că soțul ei se prezenta la dreapta judecată de apoi cu cea mai mare bărbăție din câte afişase el vreodată pe timp de viață.
- Desfid destinul!, a zbierat Nisia, geloasă.
Apoi, mira se aşternu pe monitorul TV ca cerul senin peste oraş.
(.)

Înaintau de câteva ora bune şi mai aveau vreo doi kilometri până să iasă la suprafață. Mergeau printr-un tunel umed al dracului, tapetat cu pietroaie obositoare pentru mers. Se adunaseră câteva sute. Mațul gol, Alin şi FărăFață mărşăluiau în față. Porniseră câteva mii de-acasă, din Subpământul de Sud, acolo unde începuse revoltă. Mai rămăseseră câteva sute. „Spre Subpământul de Sus, Spre Pământul de Sus", cântau. Îl luaseră cu ei pe Spot, care bătea tactul paşilor cu muzica sa precum numărătorii de pe galere care fixau ritmul vâslaşilor robi.
- Băieți, nu-mi pare rău că m-am născut acum şi nu în alt timp.
- Ce vrei să spui? Probabil că eşti singurul care gândeşte asta, nici pe vremea
holerei nu era aşa rău ca sub cronci. Probabil că asta e cea mai neagră perioadă a omenirii, se trezi vorbind Mațul.
Alin îşi ontinuă discursul:
- Băieți, nu-mi pare rău că m-am născut acum şi nu în alt timp. Nu vorbesc de
viitor, ci de trecut. Când o exista o istorie a viitorului, atunci o să mai reflectez le ce zic acum. Nu pot lua în calcul decât trecutul. Dacă veneam pe lume câteva zeci de ani mai devreme, adio tehno!
- Ho, ho, eshti genial, frate!, aprobă dintr-o respirație FărăFață.
- De fapt, dacă mă gândesc bine, ai dreptate, unde mai făceam eu operația la mațe dacă nu era tehnologia croncilor? Mda, şi nu mai erau nici vrăjitoarele
- Nici vii, nici moarte, născute dintr-o încrengătură a croncilor cu oamenii
Spot era bucuros că tinerii pot comunica în timp ce-i ascultă muzica. Tocmai băgase una clasică, veche tare, downloadată de pe Mtv. Tiesto, Magik@Dance Department, încheiată cu In my memory. „Together we're dancing all night long".
- Eşti tare, Spot, ai prins cu piesa asta toate culorile.
Drumul către suprafață s-a dovedit mai greu decât crezuseră tinerii. Nu ştiau dacă o să iasă pe timp de zi sau pe timp de noapte şi mulți dintre ei îşi făceau iluzii că, poate, deja străbătuseră scoarța pământului şi urcau. Către cer, către cer. „Îmi amintesc că i-am zărit la un moment dat. Rămăseseră numai ei trei, cu Spot în decor. Ce-mi ordonați?", întrebă Androida pe inspectorul Winston. „Dă-le timp". Polițaiul bea o cafea cu Rigolo.
Cele trei guri de lume peste care nimeriseră le munci mult gândurile copiilor. Într-un sfârşit ce se apropie iminent, au ajuns la o hotărâre.
- Ne aflăm în fața unei trileme. Pe ce drum s-apucăp?, se trezi ne-ntrebat
Mațul. N-ar fi mai bine să ne întoarcem?
- Nici gând, tună Alin. Ne despărțim. De aici înainte, suntem pe cont propriu. Tu,
CelFărăChip, mergi pe drumul cel drept, cu indicatorul „Prezent". Ție, Mațule, îți dau calea-ntoarcerii, a „Trecutului". Eu iau, să vedem ce-o ieşi şi de-aici, iau o gură de „Viitor".
LUCIAN SAVA, septembrie 2003-2004